

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valódit.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az állampolgári érdekvédelmet országos hatókörben
ellátó**

társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

JÁRTUNKBAN-KELTÜNKBEN a mindennapjaink hordalékairól

E rovatunkban ama bosszantó, vagy éppen felháborító esetekről, tényekről szólunk, amelyekbe szinte rendszeresen belebotlunk, de a rohanásunk, vagy éppen a közönyünk közepette olykor csak kevés figyelemre méltatjuk. Mi azonban most megálltunk egy összetett és súlyosnak is minősíthető jelenségnél, amit nemcsak érzelmi megfontolásból teszünk szóvá, de azért is, hogy a nyilvánosság révén segítsük a kézenfekvő hiányosságok, hibák, tehát a rossz gyakorlatok és tendenciák felszámolását!

Elsorvadóban a központi piac Kecskeméten?

Már a felső-tagozatos, általános iskolai diákkorom óta vásárolok önállóan, vagyis az 1980-as évek közepétől járok a kecskeméti boltokba és a központi piacra. Akkor ez utóbbi terület tömve volt kistermelőkkel és természetesen, áruval. A fedett csarnok kínálati helyei, meg a mögötte lévő, szabad légterű árusítás asztalai szinte mindig roskadásig megteltek friss zöldségekkel, gyümölcsökkel, más termékekkel, sőt, e szűkebb térségben zajlott az élőállat (szárnyasok) kereskedelem is. Persze a megyeszékhely több pontján léteztek zöldség-gyümölcs boltok, ahol a helyi, meg a környékbeli termelőszövetkezetek és állami gazdaságokból bőségesen elláttak minket nagyon jó minőségű élelmiszer-termékeikkel. Ahol családi házak voltak, ott csaknem mindenütt lehetett látni a gondozott, általában fóliasátor alatti veteményeseket, gazdagon termő gyümölcsösöket, szőlőültetvényeket.

Azután 1990-ben, a nyakunkba szakadt rendszerváltozásnak nevezett valamivel kezdtek megváltozni a dolgok. A tsz-ek és állami gazdaságok boltjai folyamatosan bezártak, ahogy kezdtek megszűnni ezek a termelőformák. A közös gazdasági háttérű növénytermesztés és feldolgozóipar likvidálásával visszaszorultak a magyar áruk, majd a határok megnyitásával és a kereskedelem állami irányításának megszűnésével, de legfőképpen az uniós csatlakozásunk után, megindult az elképesztő mennyiségű import-dömping. A nálunk nem termelhető déligyümölcsök után, megjelentek a külföldről származó zöldségnövények (bogyósok, gyökérezőzöldségek, hagymák, levélzöldségek), illetve gyümölcsök (cseresznye, meggy, barack, dinnye, alma, szilva, szőlő stb.), amelyek döntően csökkentették az itthoni áruk mennyiségét, választékát, s felturbózták az árakat.

A városközponti piacon a 90-es évek második felétől számottevően kevesebb az úgynevezett őstermelőként árusító, ezzel egy időben mind több a viszonteladó kereskedő. Utóbbiak általában a nagybani felvásárló-helyeken szerzik be a más országból érkezett áruikat, amelyeket kisebb-nagyobb haszonnal adnak tovább a standjaikon.

Ebben az eléggé vegyes kereskedésben a kellemes íz, a zamat, amit gyermekkoromban megszoktam, már nehezen, vagy egyáltalán nem fedezhető fel. Nagy utánajárással lehet csak a megfelelő minőséget kifogni, vagy néha ez is lehetetlen. A drágaság azonban mindenütt jelen van. A kevés pénzü emberek nem kis bánatára.

Többször hallani, hogy ebből és abból a zöldségből, gyümölcsből már a hazai fogyasztást nem tudja kielégíteni az itthon megtermelt mennyiség, amit a külföldről beözönlő áruval igyekeznek pótolni. A nagyméretű és a kisebb magángazdaságok tulajdonosai a termelés túlzott költségigényességére is panaszkodnak. Szervezett áru-felvásárlás alig van, vagy egyáltalán nincs. Az ebbéli gondokról néha cikkezik az írott sajtó, tudósít a rádió, a tévé, meg az internet is, de egyelőre semmiféle kedvező változás nem látszik. Illetve a hirös városban mégis történt ez ügyben valami fejlemény, ugyanis a piaccsarnok belső és külső részének nagyarányú felújítására, korszerűsítésére került sor. Ám mindennek jelenleg csupán a kedvezőtlen hozadéka tapasztalható, hiszen egyre kevesebben árulnak a megszokott keddi és pénteki piacnapokon is. [Ma, 2013. december 6-án, pénteken kora délelőtt is megdöbbenve tapasztaltam, hogy a nagyon kevés zöldségkafa között, többnyire már virágokat, koszorúkat és fenyő-fákat árusítókat találtam a csarnokban, a mögötte lévő részen pedig voltak üres asztalsorok is. Óhatatlan kérdés: mi történt, mi történik itt?](#)

Példáson fejlődik az ország, minden téren jobban teljesít a gazdaság — ezt látni, hallani, olvasni a vezető politikai pártok harsonáiban és a médiában. Nekem a piacon járva és vásárolva, nem ez a benyomásom, hanem az ellenkezője, mármint, hogy [a termelésünk-fogyasztásunk visszaszorul, elsorvad, eltűnik, megszűnik, leáll, vége van...](#) Hogy mi jön helyette, fogalmam sincs! Megint egy kérdés kikíváncozik belőlem: [Ugye nem azért kellett bevezetni Magyarországon a piacgazdaságot, hogy a piac és a gazdaság is agonizáljon?](#)

Olvasom, hogy megvan az ötszázezredik honosított külföldi magyar állampolgárunk. És én emiatt újra dilemmázok:

[Ezek a külhoni emberek vajon mit tudnak például a kecskeméti központi piac haldoklásáról, a magyar gazdaság nehéz helyzetéről, a szegényedő emberek kiszolgáltatottságáról, a több milliós létminimumon élőt számláló magyar élettérről, amikor jövő tavasszal, az országos választások során, ők is döntenek majd a jövőbeni közös sorsunkról?](#)

Kecskemét, 2013. december 6.

Vé Róbert

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA

a rendszerváltás veszteseinek készülő

VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG-ot!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarország.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarország@fuggetlenmagyarország.hu

Levélcím: 6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.
